

sigt. I denne Egenskab bliver Styrelsen at høre af Centraladministrationens forskellige Afdelinger i alle Sager, hvis Afgørelse af vedkommende Ministerium skønnes at kræve saadan Indsigt". Disse Ord ere klare og tydelige nok, og hvis man yderligere vil have Vished for, hvor vidt det var Lovens bestemte Hensigt, at Sundhedsstyrelsen under de angivne Omstændigheder skulde høres, behøver man blot at gennemlæse de Forhandlinger, der fandt Sted i Landstinget. Man vil da finde, at der stod en Kamp mellem daværende Justitsminister Høgsbro og 1ste kongevalgte Landstingsmand (Goos), idet Høgsbro i den heromhandlede Passus ønskede indsat Ordene „som Regel", hvilket imidlertid vedkommende Landstingsmand satte sig kraftig imod. Om Paragraffens Mening og dens fulde Omfang har der altsaa ved Rigsdagsforhandlingerne ikke været Spor af Tvivl. Det ved den højtærede Justitsminister godt. Han ved altsaa, at han ikke kan gaa uden om Sundhedsstyrelsen. Det vil sige, at han er afskaaren fra at indhente lægelige Erklæringer andre Steder fra, hvis han ikke ogsaa søger Sundhedsstyrelsen. Hvis det nemlig kunde tænkes, at Ministeren under Undersøgelsen fremskaffede sagkyndige Erklæringer fra andre lægevidenskabelige Institutioner eller enkelte Personer, vilde han derved handle direkte imod Loven, naar han ikke ogsaa indhentede Sundhedsstyrelsens Skøn. Det havde altsaa været den højtærede Justitsministers Pligt at indhente Sundhedsstyrelsens Skøn i dette Forhold, men det har den højtærede Justitsminister ikke gjort.

Klagen mod Etatsraad Hoff gik som bekendt ud paa, at han havde antaget og bibeholdt morfinistiske og alkoholistiske Læger i ansvarsfulde Lægeembedsstillinger. Naar man nu ser, hvorledes Etatsraad Hoff har udtalt sig om dette Forhold, tror jeg, at det havde været i høj Grad heldigt, hvis den højtærede Justitsminister havde indhentet Sundhedsstyrelsens Skøn om disse Forhold. Pag 1342 i Aktstykkerne udtaler Etatsraad Hoff: „Naar jeg ikke for nu har vidst, at Læge A brugte Morfin (og af de hermed følgende Udtalelser fra forskellige Personer, der kende ham meget nøje, vil det ses, at dette er særdeles forklarligt)..." Her siger altsaa Etatsraad Hoff, at han ikke har vidst, at Læge A brugte Morfin. Naar man saa henser til en Erklæring, der allerede er bleven citeret flere Gange, nemlig Erklæringen fra Karantænelæge Clod-Hansen, vil man se, at Karantænelægen siger om Læge A og B: „De ansattes af Karantænekommissionen (Stadslæge Tryde),

hvilken ikke ved Ansættelsen lagde Skjul paa dette Forhold overfor mig" — at de brugte Morfin og Kokain — „men bad mig om at forsøge paa at gennemføre Tjenesten med dem, da de, hvis de forkastedes, til disse Pladser ved Karantænen, maatte siges at være højest uheldigt stillede baade i social og økonomisk Henseende". Altsaa, Karantænelægen forklarer, at en tidligere Stadslæge har gjort ham opmærksom paa, at begge disse Læger i 1894, da de bleve ansatte, misbrugte Morfin og Kokain, og Karantænelægen forklarer endvidere senere, at han har gjort Karantænekommissionen, af hvilken Stadslægen er Medlem, opmærksom paa, at A fremdeles er Morfinist. Det er mig ganske uforstaaeligt, hvorledes disse to Ting kunne rime sammen. Naar man tager i Betragtning, at Stadslæge Hoff tidligere har afgivet en Erklæring om, at der ingen Morfinister findes i København, staar det i den skarpeste Modstrid hermed. Og naar Hoff videre udtaler: „Naar jeg for Læge C.s og Dr. B.s Vedkommende er gaaet ud fra, at de ved deres Ansættelse i Kommunens Tjeneste vare og bestemte hævde, at de fremdeles ere helbredede for tidligere Svagheder (og udover nogle omdisputable almindelige Bemærkninger om Morfinismens Helbredelighed er der ikke fremkommet noget som helst, der tyder paa, at jeg i saa Henseende har skønnet fejl)," ser man, at dette ogsaa staar i den skarpeste Modstrid med den Erklæring, som Karantænelægen har afgivet. Naar Hoff endvidere siger: „Naar de paagældende Lægers overordnede (Sundhedskommissionen og Karantænekommissionen) ikke have haft noget at udsætte paa de paagældende Lægers tjenstlige Forhold og ikke heller fra anden Side have modtaget nogen Klage over dem", saa staar ogsaa dette i Modstrid med Karantænelægens Erklæring, hvor Karantænelægen udtrykkeligt oplyser angaaende Dr. A, at alt, hvad der var ham bekendt om ham, har han sat Karantænekommissionen, hvoraf Stadslægen er Medlem og, saa vidt jeg ved, det eneste lægekyndige Medlem, ind i. Det er mig ganske umuligt at se, hvorledes man vil bringe Overensstemmelser mellem disse Erklæringer af Etatsraad Hoff og Karantænelægen.

Naar man sammenligner dette Forhold med det Forhold, som Justitsministeren slog ned paa overfor Dr. Muus, hvor man, om jeg saa maa sige, ad kunstig Vej søgte at skabe Overensstemmelse mellem de af Dr. Muus afgivne Erklæringer, synes jeg i Virkeligheden, at dette Forhold raaber til Himlen i Sammenligning med det